

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

KANATLI CANAVAR
KARNİVORA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kayıp Dünya

Tavania'nın buz gibi kuzey topraklarında
katil bir canavar dolaşiyor.

Tom, Tavania halkını arkasına alıp
Malvel'in kötü ordusunu yenmek zorunda.

Yoksa ülke mahvolacak ve Tom,
bir daha Avantia'yı asla göremeyecek...

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Açımsız Yaratık Konvol
- Kızgın Düşman Hellion
- Geceyarısı Savaşçısı Madora
- Korkunun Şimşegi Ellik
- Dehşet Sağan Krestor

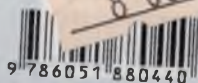

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

9 yaş ve
üzeri

CANAVAR

8 007

9 786051 880440

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 42
KAYIP DÜNYA

Kanatlı Canavar Karnivora

Beast Quest

Carnivora the Winged Scavenger

ISBN: 978-605-188-044-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Tara! Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KANATLI CANAVAR
KARNİVORA

Canavar
Pesinde

KAYIP DÜNYA

ADAM BLADE

KIYAMET
ORMANI

GÜNEY NEHİRİ

KIZIL
KUMLAR

ONMUŞ TOPRAKLAR

Tavania

OVALAR

KRALIN
SARAYI

SISLI ORMAN

Karanlık Güçlerin ele geçirdiği bir başka dünyaya daha hoş geldin.

Tom, yanında yol arkadaşlarıyla beraber evine döndüğünü zannederken kendini Tavana denilen yeni bir krallıkta buldu. Tavana'da hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Tom ve Elenna, bir yandan krallığı altüst eden altı korkunç Canavarla savaşıırken, diğer yandan ise çok eski bir düşmanla yeniden yüzleşmek zorundalar. Oğlumla hiç böylesine gurur duymamıştım. Ama Tom, umduğum kadar büyük bir kahraman mı gerçekten de? Yoksa oğlumun başarısızlığına mı şahit olacağım?

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun?

Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

Tobias, buz gibi rüzgârda yolunu bulabilmek için gözlerini kıstı ve Donmuş Topraklardaki buzdan kulübesine doğru yol almaya devam etti. Arkasından sürüklediği çuvalın içinde, az önce yakalamış olduğu balıklar vardı. Çuvalın ipi, deri eldivenler takmış olmasına rağmen, ellerini kesiyordu.

*Amma çok balık yakaladım bugün,
diye düşündü. Eğer bunların hepsini balık*

*halinde satabilirsem, kışı atlatabilirim
belki.*

Dinlenmek için mola verdiğinde,
Tavania'nın camdan gökyüzüne baktı.
Göğün eskisine göre daha alçakta
durduğundan emindi. Daha da kötüsü,
gökteki karanlık yarık, başının üzerinden
neredeyse ufuk çizgisine kadar uzanıyordu.
Kenarları buluta benzeyen yarığın içinde
ise, ürkütücü bir geçit vardı.

Geçidin nereye açıldığını düşünmek bile istemeyen Tobias, “Şu uğursuz şey, tüylerimi diken diken ediyor,” diye mırıldandı. “Ve sadece ben değil, herkes böyle hissediyor.”

Balık haline son gidişinde herkes korkunç yarıktan bahsediyor, birbirlerine endişeyle, “Tavania’nın sonu mu geliyor?” diye soruyorlardı.

Tobias başını sallayıp *boşuna üzülüyorum*, diye geçirdi içinden. Tavania Krallığı, daha önce de zor zamanlar geçirmişti ve yine geçirecekti. Fakat insanlar, hayatta kalmayı hep başarmıştı.

Buzdan düzlüğün karşısından gelen tiz bir ses, Tobias’ı aniden düşüncelerinden sıyırdı. Bir kutup tilkisi olan evcil hayvanı Karvai, koşarak ona doğru geliyordu. Sahibinin canının sıkkın olduğunu anlamış

gibi, bacaklarına sürtünmeye başladı. Tobias, Karvai'nin başını okşadı ve ağır balık çuvalını yeniden sürümeye başladı.

Birkaç adım atmıştı ki Karvai'nin neşeli mırıltısı, vahşi bir hırlamaya dönüştü. Gözlerini ilerideki bir noktaya dikmişti.

Buzların arasına göz gezdiren Tobias, birkaç karaltının, etrafında daireler çizdiğini fark etti. Karaltıların ne olduğunu, ancak yaklaşıncaya anlayabilmişti: Karşısında bir grup yavru sırtlan vardı. Ve sarı-kahverengi kürkleriyle bembeyaz buzun üzerinde hemen belli oluyorlardı.

Balıklarımın peşindeler ama daha çok beklerler, diye düşündü Tobias. "Kışt!" diye bağırdı. "Dağılın!"

Yere eğilip bir taş aldı ve onu sırtlanlara doğru fırlattı. Korkuyla uzaklaşan sırtlanlar,

biraz ileride durup tekrar Tobias'a döndüler. Çok geçmeden yeniden sinsice yaklaşmaya başlamışlardı.

Tobias, hayvanlara acımadan edemedi. *Sırtlanlar genelde bu kadar kuzeye gelmezler,* diye düşündü. *Çok çaresiz durumda olmalılar.* Kendini daha hızlı yürümeye zorladı. Buzdan kulübesinin çatısını nihayet görebilmişti. Fakat aniden balık çuvalının çekildiğini hissetti. Karvai, yeniden hırlamaya başlamıştı. Tobias, hızla arkasına döndü. Küçük sırtlanlar çuvalın üstüne atlamış, küçük dişleriyle onu yırtmaya çalışıyordu.

“Kesin şunu!” diye bağırarak Tobias, ipi sertçe sallayıp sırtlanlardan kurtarmaya çalıştı. Fakat hayvanlar şaşılacak derecede kuvvetliydi. Sivri dişleri ve pençeleriyle çuvalı sıkı sıkı tutuyorlardı.

Tobias çuvalı kendine çekerken, Karvai de sırtlanlara hırılıyordu. Tobias, çuvalı tüm gücüyle kaldırdı ve etrafında döndürmeye başladı. Sırtlanlar, daireler çizen çuvaldan etrafa savrulurken Tobias'ın da başı dönüyordu. Yavrular, öfkeyle viyaklayarak karların üzerine saçıldılar.

Tobias, tilkiye dönerek "Hadi Karvai! Kovala onları!" dedi.

Karvai, tam yavruları kovalamaya hazırlanıyordu ki derinden gelen bir ulumayla donakaldı.

"Karvai? Neler olu..."

Tobias, cümlesini bitiremeden sırtının ısındığını hissetti. Üzerindeki kalın kürkün ve ensesindeki tüylerin yandığını fark eder etmez, bağırarak kendini karın üzerine attı.

Sırtındaki alevi söndürmek için kürkünün üzerine yatınca, hayatında gördüğü en korkunç yaratıkla burun buruna geldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Havada süzölen, devasa bir sırtlan duruyordu karşısında. İltihaplıymış gibi görünen sapsarı gözleri vardı ve omzundan çıkan kocaman kanatlarını çırparak daireler çiziyordu.

Korkunç sırtlan, sivri dişlerini gösterip hırlayarak Tobias'ın üzerine atıldı. Adam, hayvanın berbat nefesi yüzüne çarptıkça sersemliyordu. Nefes, daireler çizip kıvılcımlar çıkararak bulutun içine doğru yükselirken etraf, sisle kaplandı. Bir süreliğine göz gözü görmez olduktan sonra sis dağılmaya başladı.

Geriye doğru sendeleyeyen Tobias, "Kaç, Karvai!" diye bağırarak göle yöneldi.

Kara bata çıka onu takip eden sırtlan yavrularının sesini duyabiliyordu.

Bunlar Canavarın yavruları olmalı, diye düşündü telaşla. Ne yapacağım ben şimdi?

Gölün donmuş yüzeyine gelince ayağı kaydı. Düşmekten son anda kurtuldu ama çok yavaşlamıştı. Canavarın gölgesi, simsiyah bir örtü gibi üzerine çöktü.

Sırtlan, Tobias'a doğru atılıp dev çenesini açarken hava tekrar sisle kaplandı ve binlerce minik kıvılcım belirdi.

Tobias, aniden ayağının altında şiddetli çatırdamalar duymaya başladı. Sırtlanın sıcak nefesi, buzu eritiyor olmalıydı.

Çatlaklar tüm göle yayılırken, Tobias'ın altındaki buz kırıldı ve adam, korkuyla çığlık atarak gölün dondurucu suyuna gömüldü.

Su öyle soğuktu ki vücuduna milyonlarca iğne batıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Ne yapacağını bilemez hâlde suyun içinde dönüp durdu.

Buzlu su ciğerlerine dolarken, *burada öleceğim*, diye düşündü. *Ve beni kimse bulamayacak...*

BİRİNCİ BÖLÜM

BUZDA YOLCULUK

Tom, soğuktan titremeye başlamıştı. Ellerini ovuşturup nefesiyle ısıtmaya çalışırken, “Böyle soğuk görmedim!” diye bağırdı.

“Ben de,” diye yanıtlayan Elenna da yüzünü dondurucu rüzgârdan korumak için kolunu kaldırmıştı. “Parmaklarımı epeydir hissetmiyorum.”

Tom ile Elenna’nın, Ellik’i Sisli Orman’daki geçitten evine göndermesinin

üzerinden üç gün, üç gece geçmişti. Canavar Avının sıradaki durağı ise Tavania'nın kuzey topraklarıydı. Burada, Görevin son Canavarıyla karşılaşacaklardı.

Biraz daha ilerledikten sonra mola verip Fırtına'nın eyer çantasındaki ekmekle peyniri bölüştüler. Tom, önündeki buzdan manzaraya göz gezdirmeye başladı. Gözlerini kısıp uzağı görmeye çalışırken, yanaklarını ısırarak soğuğu görmezden geliyordu.

“Avantia'nın kuzeyi de soğuk olurdu,” dedi Tom. Yorgunluğunu sohbet ederek unutmaya çalışıyordu.

Başını sallayan Elenna, “Kuzeye çıktıkça daha da soğuyacak,” dedi.

“Haklısın. Ama geri dönemeyiz,” diye karşılık verdi Tom. Sesi, çok

kararlı çıkıyordu. Fırtına'nın eyer çantasını karıştırıp içinden altın haritayı çıkardı. Sihirli harita, Tavana'daki ilk Görevlerinden beri nereye gitmeleri gerektiğini gösteriyordu. Şimdiye kadar beş Canavarı krallıktaki evlerine geri gönderip özgür bırakmışlardı. Geriye, yüzleşmeleri gereken tek bir Canavar kalmıştı. Tom son Canavarla karşılaşmaya gerçekten hazır mıydı peki?

Haritayı açınca, içindeki mücevherli mozaik ortaya çıktı. Yeşim, kristal ve kuvars taşları hareket etmeye, parıltıların arasından bal rengi bir yol ilerlemeye başladı. Yol, dağların arasından büyük bir ovaya doğru uzanıyordu. Koca düzlüğün ortasında ise göz alıcı harflerle *Donmuş Topraklar* yazıyordu.

Tom'un omzunun üzerinden haritayı inceleyen Elenna, "Canavarı orada bulacağız demek ki," dedi.

"Şurada da bir göl var," diye ekledi Tom. "Takip etmemiz gereken yol, göle kadar devam ediyor."

Elenna, şimdiden ürpermeye başlamıştı. "Keşke bizim de Gümüş gibi sıcacık bir kürkümüz olsaydı!" dedi. "Orada soğuktan ölebiliriz."

Adını duyan gri kurt, tatlı bir ulumayla sahibesine yanıt verdi. Tom'un kara atı Fırtına da uzun uzun pofurdayıp başını salladı.

Tom, atının başını okşarken, "Bir an önce harekete geçip ısınalım o hâlde," dedi. "Size söz veriyorum, oraya gider gitmez daha sıcak giyeceklerimiz olacak. Donmuş

Topraklarda birkaç altın paraya hayır demeyecek *birileri* mutlaka çıkacaktır.”

Elenna, kalan yiyecekleri sarıp eyer çantasına tıktırdı. Bu sırada Tom, haritayı kapatıp Fırtına'nın sırtına atlamıştı. Elenna da arkadaşının arkasına tırmandı ve Gümüş'le beraber uğursuz manzaraya doğru yola koyuldular.

Kayalıklı Dağlardan Donmuş Topraklara inince, takip ettikleri yol, kar tabakasının altında kaybolmaya başladı.

“Göremediğimiz yolu nasıl takip edeceğiz?” diye sordu Tom. Sonra gökyüzüne bir göz atıp konuşmaya devam etti. “Baksana, hava nasıl da karanlık!”

Gökteki cam kubbe, gece olmuş ya da korkunç bir fırtına kopmak üzereymiş gibi simsiyah kesilmişti. “Anlamıyorum,” dedi

Tom. “Kayonya’da gündüzleri çok kısa olsa da Tavana öyle değildi. Hava neden böyle çabuk kararıyor?”

“Belki de o kadar uzun süredir yoldayız ki, artık zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyoruz,” diye yanıtladı Elenna.

O anda ufuk boyunca çakan bir şimşek, Tom’a aradığı cevabı verdi.

“Hava kararmamış... Bu karanlık aslında kocaman bir geçitmiş!” diye bağırdı Tom.

Sonra tekrar başını kaldırıp karanlığı inceleyerek “Bu, benim hatammış gibi hissediyorum,” dedi. “Bu geçitler, ben geldiğim için açıldı. Ve bunu fırsat bilen Malvel, Canavarları yuvalarından koparıp hiç bilmedikleri yerlere göndermek için, geçitleri kullandı.”

“Saçmalıyorsun!” diye karşı çıktı ona Elenna. “Eğer sen olmasaydın Tavania’nın Malvel’den kurtulmak için hiçbir ümidi kalmayacaktı. Ve evine göndermen gereken sadece bir Canavar kaldı geriye.”

Tom, ona moral veren dostuna minnettardı. Fakat gökteki dev yarığa baktıkça, içi ister istemez korkuyla doluyordu. Bir ufuktan diğerine uzanan yarığın kenarları, kapkaraydı. “Bu yarık Tavania’ya kim bilir ne zararlar vermiştir?” diye mırıldandı.

Canavarı bir an önce bulmaya kararlıydı. Fırtına'yı mahmuzlayıp hızla sürmeye başladı. Fakat görünürde karla kaplı bir tepecikten başka hiçbir şey yoktu. Biraz daha yaklaşınca bunun küçük, buzdan bir kulübe olduğunu fark etti.

Elenna, "Böyle bir yerde kim yaşar ki?" dedi hayretle.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tom. "Ama belki onunla kürk karşılığında bir şeyler takas edebiliriz."

Fırtına'yı kulübeye doğru sürüp, Elenna'yla beraber aşağı indi. Kapıya yaklaşınca Fırtına, Gümüş'le beraber daireler çizmeye başladı.

"Haklısın oğlum!" diyerek güldü Tom. "Isınmanızın tek yolu bu."

Tom, kapıyı çaldıysa da açan olmadı. Elenna ile bakıştıktan sonra, kapıya bir kez daha vurdu. Ama içeriden hiç ses gelmiyordu.

Elenna ümitsizce, “Burada kimse yok,” dedi.

Kapı, Tom’un hafifçe dokunmasıyla ardına kadar açıldı. Buna hayret eden Tom, endişeyle etrafına bakınarak içeri girdi.

“Merhaba?” diye bağırdı. “Kimse yok mu?”

Kulübede tek bir oda vardı. Ve yerdeki, tozla kaplanmış ayak izlerine bakılırsa, uzun süredir boştu. Duvarlara, kürkler ve kurutulmuş balıklar asılmıştı. Evde, kürkle kaplı bir yatak, küçük bir masa ve eski püskü birkaç tabureden başka eşya yoktu. Taburelerin üzerine iki kürklü palto atılmıştı.

Tom'un arkasından içeri girer girmez paltoları işaret eden Elenna, "Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi. "Ama onları öylece alıp giyemeyiz, değil mi?"

"Bu benim de hoşuma gitmiyor ama başka çaremiz yok," diye yanıtladı Tom. "Eğer burada donarak ölür ve Canavarı yenemezsek, Malvel kazanmış olacak."

Başını sallayan Elenna, "Haklısın," dedi. "Hem Gwildor'dan getirdiğimiz altınlardan bırakırsak borcumuzu ödemiş oluruz."

Tom, cebinden çıkardığı birkaç altın parayı masanın üzerine bıraktı. Sonra Elenna ile beraber paltoları giydiler. Paltoların etekleri yere sürünüyor, kolları ise Tom ve Elenna'nın parmaklarına kadar geliyordu. Bu yüzden onları giyerken kollarını kıvırmak zorunda kaldılar.

Tom, üstünü düzeltirken eli, paltonun cebine girdi. Cebindeki deri bir kese olduğunu hissedebiliyordu. Parmaklarıyla kavrayıp cebinden çıkarınca bunun bir gözlük kılıfı olduğunu gördü. Fakat içinde gözlük yoktu. *Bunlar bizim paltolarımız değil ama yine de almak zorundayız, diye düşündü. Bu bir ölüm kalım meselesi...*

Paltoya sarınıp sevinçle, “Ne kadar da sıcak tutuyorlar!” diye bağırdı Elenna.

“Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum.”

Tom, evden çıkmak için arkasına dönünce duvara asılı bir balıkçı zıpkını gördü.

Paslı görünüyordu ama parmağıyla ucuna bastırınca hâlâ keskin olduğunu hissetti.

Zıpkını deri kayışından omzuna asarken, “Bunu da yanıma alacağım,” dedi. “İşimize yarayabilir.”

Başını sallayan Elenna, “Evet, ne olur ne olmaz,” diye ekledi.

Tom ve Elenna kulübeden çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar. Soğuk hava burunlarını ısıyor, nefesleri göğe yükselerek bulutlara karışıyordu. Tom, sıcacık paltosunun içinde kendini daha güvende hissediyordu artık.

Fırtına'yı çağırırken, "Artık Görevin sonuna geldik," diye mırıldandı. "Son bir Canavar kaldı... Bu Canavarı da yendikten sonra kaleye saldırabiliriz. Malvel, artık arkasını kollasa iyi eder!"

Elenna, kulübeden uzaklaşıp yanına koşan Gümüş'e doğru yürümeye başladı. Fakat aniden durdu ve heyecanla, "Tom, şuraya bak!" diye bağırdı.

Elenna'nın yanına koşan Tom, yerde büyük ve derin pençe izlerine rastladı. Bu izler, büyük bir hayvana ait olmalıydı. Pençe izlerinin yanında ise onu takip eden daha ufak izler vardı.

"Nasıl bir yaratık bu?" diye sordu Elenna. "Önceki Görevlerimizde hiç böyle bir Canavarla karşılaşmadık. Bir sürü irili ufaklı ayağı var!"

“Sanırım Canavarı bulduk,” diye yanıtladı Tom. Yeri kuşkuyla koklayan Gümüş’ün yanına çöküp izleri yakından inceledi. Sonra, “Tetikte ve temkinli olmalıyız,” diyerek doğruldu ve karla kaplı boş düzlüğe göz gezdirdi. “Bizi neyin beklediğini kim bilebilir?”

İKİNCİ BÖLÜM DONMUŞ GÖL

Tom ile Elenna, yeniden Fırtına'nın sırtına atlayıp kardaki izleri takip etmeye başladılar. Tom, sık sık etrafına bakıyor, Malvel'in adamlarının aniden ortaya çıkıp saldırmasını bekliyordu. Fakat buz çölünde kimseler yoktu.

Fırtına'nın yanında ilerleyen Gümüş, Canavarın izlerini bozmamak için dostlarını biraz uzaktan takip ediyordu.

Tom, hiçbir şey göremiyor olsa da kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Tehlikenin yakınlarında olduğunu hissedebiliyordu.

Malvel'in adamları deyince, askerin oğlunu hatırlamıştı. "Umarım Jude, Freya'yı bulabilmiştir," dedi. Jude olmasaydı Tom ve Elenna askerlerin elinden kurtulamayacak ve Canavar Elik, etrafa dehşet saçmaya devam edecekti.

"Bulduğuna eminim," diye yanıtladı Elenna. "Ve daha da emin olduğum bir şey varsa, o da şu: Freya, Malvel'e karşı ayaklanmak için bir ordu toplamaya çoktan başlamıştır."

"Ama Malvel de ordusunu giderek büyütüyor," dedi Tom.

"Freya, hepsini yenecektir! Son savaşı da kazanınca Tavania, yeniden özgür olacak."

Tom, başıyla onayladı. Annesinin ne kadar cesur olduğunu hatırlayınca, içi gururla dolmuştu. “Son Canavarı yenince biz de ona katılabiliriz,” dedi. “Malvel’den kurtulacak ve Tavana’ya barışı geri getireceğiz. Sonrasında da, belli mi olur, belki evimize dönebiliriz?”

Avantia adını duyan Elenna’nın yanakları, sevinçten pespembe oldu.

İzledikleri yol, hafif bir yokuşun ardından başka bir düzlüğe çıkıyordu. Tom, başını kaşıyarak karşısındaki buzdan düzlüğe baktı. “Harita bize buralarda donmuş bir göl olduğunu söylüyor,” dedi. “Ama nerede..”

Elenna aniden, “Tom! İzlere bak!” diyerek sözünü kesti.

Tom, bakışlarını yere çevirince derin ve büyük izlerin aniden yok olduğunu,

yalnızca küçük olanların göle doğru devam ettiğini gördü.

“Demek izler bu yüzden bize garip geliyormuş!” diye bağırdı. “Canavarlar birden fazlaymış.” Omzunun üzerinden şaşkın şaşkın Elenna’ya baktı. “Ama bu nasıl olur?”

Elenna da şaşkındı. “Daha da önemlisi, nerede bu Canavarlar?”

Tom, Fırtına'yı donmuş göle doğru sürerken, göz alabildiğine uzanan manzarayı inceledi. Fakat bu sonsuz boşlukta onlardan başka kimse yoktu.

“Canavar fazla uzaklaşmış olamaz,” dedi Elenna'ya. Midesinin heyecandan kasıldığını hissedebiliyordu. “Bir yerde gizleniyor olabilir mi sence?”

Tom, tekrar ürperdi. Hava daha da soğumuş ve soğuktan kirpikleri donmuştu. Gözlerini kırptığında kirpiklerindeki buz parçaları derisine batıyordu.

Gölün kıyısına ulaştıklarında Tom, haritayı tekrar çıkardı. Mücevherler yer değiştirdiğinde bal rengi yol yeniden belirdi ve doğrudan buzun üzerini gösterdi.

“Gölün üzerinde ilerleyemeyiz!” diye atıldı Elenna. “Ya buz biz üzerindeyken kırılırsa?”

Altın haritayı katlarken, "Ama harita, bize gölün üzerinden gitmemizi söylüyor," diye yanıtladı Tom. "Bu tehlikeyi göze almak zorundayız."

Elenna, gönülsüzce başını salladı. İkisi, Fırtına'nın sırtından inip dikkatle buzdan göle adım attılar. Arkalarındaki Gümüş kuyruğunu kıvırmıştı ve keskin gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

Küçük izler, karda kolay takip edilse de ilerideki buzlarda tamamen kayboldu.

"Son Canavar her yerde olabilir," diye mırıldandı Tom.

Fırtına, kaygan buzun üzerinde ilerlemekte çok zorlanıyordu. Bu nedenle sadık atının dizginlerini sıkıca tutarak yürüyordu Tom. Elenna ile ikisi, gözlerini buzdan ayırmıyorlardı. Her an gelebilecek bir çatırdama sesine karşı tetikteydiler.

Elenna, birden nefesini tutup, “Tom!” diye bağırdı. “Aşağıya bak! Tam şuraya!”

Tom, Elenna’nın işaret ettiği yere baktı. Tam da ayaklarının önünde bir insan suratı vardı. Buzun hemen altındaydı ve akıntıyla ona çarpıp duruyordu. Yanaklarıyla gözlerinin etrafı yanmış gibiydi ve gölün karanlık gölgelerine karışmıştı.

“Buz kırılınca düşüp boğulmuş olmalı,” dedi Elenna. Sesi titriyordu. “Ne kadar korkunç!”

“Yüzündeki yanık izlerine baksana,” dedi Tom. “Bu izlerin nedeni boğulması değil, Canavar yapmış bunu...”

Tom, bakışlarını buzun altındaki ölü adamdan kaçırdı. Ürpererek, “Acaba gördüğümüz kulübenin sahibi bu adam mıydı?” diye sordu. “Şu an onun kıyafetlerini mi giyiyoruz?”

Yeniden aşağı bakınca, ölü adamın boynunda bir gözlüğün asılı olduğunu fark etti. Buzdan kulübedeyken paltonun cebinde bulduğu gözlük kılıfını hatırlayınca karnına bir ağrı saplandı.

Ŗu an ölü bir adamın paltosunu giyiyorum! dedi kendi kendine.

Hemen dizüstü çöküp donmuş buzu yumruklamaya başladı. Ama buz,

neredeyse Tom'un beli kadar kalındı ve bunu yapmanın hiçbir faydası yoktu. Öfkeyle çığlık attı.

Arkadaşının yanına gelip sevgiyle omzuna dokunan Elenna, "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok, Tom," diye mırıldandı.

Tekrar ayağa fırlayan Tom, "O hâlde Canavarı bir an önce bulup yeneceğim," diye söz verdi. "Böylece Tavana halkından hiç kimse bu adamın kaderini paylaşmayacak!"

Fırtına'nın eyer çantasını karıştırıp altın haritayı çıkardı ve Canavarın yerini bulmaya çalıştı. Yol, donmuş gölün ortasına kadar ilerleyip orada bitiyordu. Fakat Canavardan hiç iz yoktu.

Elenna rahat bir nefes alınca başını kaldıran Tom, arkadaşının, koluyla gözlerini sildiğini gördü.

“Ne oldu?” diye sordu kıza.

“Kırpiklerimdeki buz nihayet eridi.”

Tom, elini kaldırıp, “Benimkiler de erimiş,” dedi şaşkınlıkla. Donmuş gölün ortasında olmalarına rağmen, hava gerçekten de ısınmıştı sanki. “Ama anlayamıyorum,” dedi Tom. “Hava nasıl ısınabilir?”

Havayı koklayarak etrafına bakınan Elenna, “Garip bir koku alıyorum,” dedi. “Sanki... Sanki bir şey çürümüş...”

O sırada derinden gelen bir uluma duyuldu ve buzdan düzlüğe doğru yayıldı. Tepeden tırnağa ürperen Tom, “Bu, Canavar olmalı!” diye fısıldadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM SON GEÇİT

Gümüş, patilerinin buzda kaymasına aldırmadan, sesin geldiği yöne doğru fırladı.

Elenna, “Hayır, Gümüş! Dur!” diye bağırdı ama artık çok geçti.

Tom ve Elenna da gri kurdun peşinden gitmek istiyordu. Ama Fırtına’yı böyle tehlikeli bir yerde yalnız bırakırlarsa, koca atın kayıp buzı kırması işten bile değildi.

Tom da, "Bekle bizi Gümüş!" diye bağırdı. Ama kurt, ilerlemeye devam etti. Tom, kurda tekrar bağırarak bir adım atınca, ayağının altındaki buzun aniden yok olduğunu hissetti. Yapabileceği hiçbir şey kalmadığını biliyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp kendini buzlu suya düşmeye hazırladı.

Fakat suya çarpmadı. Göz ucuyla aşağı bakınca, buzun üzerindeki gölgesiyle karşılaştı. *Düşmedim! Uçuyorum!* Görünmez bir şey onu yakalamış, havada tutuyordu. Ayakları yerden ayrılıp yükselmeye başlayınca kollarını çırpıp dengesini sağladı.

O sırada Elenna, çığlık çığlığa süzülerek *küt!* diye Tom'a çarptı.

"Sen de uçuyorsun!" dedi Tom hayretle. Birbirlerine tutunup yavaşça aşağı indiler.

Yeniden buza basınca, rahat bir nefes aldılar.

Tom, Elenna'ya bakınca, kızın paltosunun göğes yükselmeye çalışmış gibi dalgalandığını gördü. Bakışlarını yukarı çevirince karanlık bir yarıkla karşılaştı. Onları yutmaya hazırlanan dev bir ağıza benziyordu. Geçitti bu!

“Ucuz kurtulduk,” dedi Tom nefes nefese. “Geçit bizi az kalsın içine çekecekti.”

Elenna da korkuyla geçide döndü. “Kim bilir diğer ucu nereye çıkıyordur?”

“Neyse ki Fırtına’ya bir şey olmadı,” dedi Tom. Elenna’nın kolunu bırakmadan atına doğru koşmaya başladı. “Fırtına bizden ağır olduğu için geçit onu kaldıramıyor. Biz de onun dizginlerine tutunsak iyi olur.”

Tom, ağırlığını ayaklarına vererek yere sağlam basacaktı artık.

Fırtına’nın diğer yanına geçip dizginleri tutan Elenna da, “Şu andan itibaren her adımımıza dikkat etmeliyiz,” dedi. “Tek bir yanlış hareketimizde kendimizi yarığın içinde bulabiliriz.”

Tom, etrafına bakınıp kurdu aradı. Gümüş’ü göremiyor olsa da acı dolu havlamasını duyabiliyordu. Yerdeki kar, geçide doğru yükselmeye başlamıştı

ve Tom, kurdun da oraya sürüklenmiş olmasından çok korkuyordu.

Birden Elenna'nın, "İşte orada!" diye bağırdığını duyunca, rahat bir nefes aldı.

Gümüş'ü bu uzaklıktan ancak karaltı olarak seçebiliyorlardı. Gri kurt, artık koşmayı bırakmış buzun üzerinde oturuyor, gökyüzüne doğru uluyordu. Akıllı dostları, bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı. Tom, geçidin onu daha da kuvvetle çektiğini ve havadaki çürüme kokusunun genzini yakmaya başladığını hissetti.

Öfkeyle, "Canavar çok yakında olmalı," diye söylendi. "Ama nerede?"

Gümüş'ün uluması, aniden heyecanlı bir havlamaya dönüştü. Karların arasından bir yavru sırtlan sürüsü çıkagelmişti.

Elenna, “Gümüş onlara doğru koşuyormuş demek ki,” dedi.

“Haklısın. Ama sırtlanlar bu kadar kuzeyde ne yapıyorlar?” diye sordu Tom. “Onlar karda yaşayamaz ki...”

Tom ve Elenna, Fırtına'nın dizginlerini bırakmadan Gümüş'ün yanına koşmaya başladılar. Gümüş burnuyla küçük yaratıkları itiyor, kendisine zarar vermelerini engellemeye çalışıyordu. Yavrular, buzun üstünde küçük pamuk topları gibi sekip düşüyorlardı.

“Duyduğumuz korkunç uluma, bu ufaklıklardan çıkmış olamaz,” dedi Tom. “Anneleri yakınlarda bir yerlerde olma...”

Gümüş'ün acıyla uluduğunu duyunca, cümlesi yarım kaldı. Tom, önce ne olduğunu anlayamadı. Dikkatle bakınca

ise yavru sırtlanların, ağızlarından ateş çıkardıklarını gördü.

“Yavrular, Gümüş’ü diri diri yakacaklar!” diye bağırdı.

Sırtlan yavrularının çıkardığı alevler kürkünü yakınca kurt, can havliyle inleyerek geriye kaçtı.

Bunu gören Elenna öfkeyle, “Durun! Onu rahat bırakın!” diye bağırdı.

Tom, gözlerini yavru sırtlanlardan ayırmadan kılıcını çekti. Elenna da kurmalı yayını çözmüş, kurda yardım etmeye hazırlanıyordu.

Fakat Tom saldırıya geçmeden, yüzüne çarpan berbat hava dalgasıyla afalladı. Öylesine kötü kokuyordu ki, nefesini tutmak zorunda kaldı. Geçide doğru yükselen sis dalgası aralanınca, ortaya

korkunç bir Canavar çıktı. Dev Canavar, uçarak üzerlerine geliyordu. Karşısındaki kocaman bir sırtlan olmasına rağmen, dev kanatları ve iltihapla doluymuş gibi görünen, sapsarı gözleri vardı. Sivri pençelerini Tom'a doğrulttu ve ağzını açıp kocaman, keskin dişlerini gösterdi.

Tom'un üzerinden uçarak geçerken, alev saçmaya başladı. Üzerine gelen alevlerden son anda eğilerek kurtulan Tom, *demek suyun altındaki adam böyle yandı*, diye düşündü.

Karşısındaki bu yeni Canavarı süzerken, kemerindeki kızıl mücevherin parlamaya başladığının farkındaydı. Bu mücevheri Gorgonia'daki görevinden kazanmıştı ve Canavarların düşüncelerini anlamasına yarıyordu. O anda zihninde *Karnivora* ismi

belirdi. *Demek senin ismin bu?* diye geçirdi içinden.

Uçan sırtlan pençelerini çıkarıp hızla üzerine atlayınca Tom dizgini elinden bırakmadan kılıcını Canavarın görkemli kanatlarından birine savurdu. Fakat kılıcı kanada çarpınca kolu, korkunç bir acıyla sarsıldı. Kanat, düşündüğünden çok daha

sertti ve kılıç ona çarpar çarpmaz camdan yapılmış gibi paramparça olmuştu.

Olamaz! Kılıç soğuktan âdeta bir buz sarkıtına dönüşmüş olmalı. Bu Canavar, çelikten bir kılıca karşı koyabiliyorsa onu nasıl yenebilirim, diye düşündü Tom.

Artık işe yaramayan kılıcını bir kenara fırlatıp kalkanını kaldırdı. Kalkanı, önceki maceralarından ötürü hasarlıydı ama kendini korumasının başka yolu yoktu. Tek eliyle zıpkını çözmeye başladı. Ama zıpkın, üzerindeki kürk paltoya takılmıştı ve bir türlü çıkmıyordu!

Karnivora dönüp yeniden saldırmaya hazırlanırken *olamaz,* dedi Tom içinden. *Son Görevimiz böyle mi bitecek?*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM CANAVARLA DÖVÜŞME

Elenna, elindeki dizginleri bırakıp oku yayına yerleştirdi. Hızla gönderdiği oklar havada süzülüp Canavara doğru uçtular. Fakat Karnivora, onları güçlü kanatlarıyla savuşturdu. Elenna oklarını art arda yollayıp arkadaşını korumaya devam etti. Ama son oku da Canavarın kalın derisine çarpıp geri sekince, öfkeyle çığlık attı.

Kendisine saldırılmasına kızan dev sırtlan, ulumaya başladı. Hastalıklı

gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. *Karnivora buraya ait değil*, diye düşündü Tom. *Soğuk, onu delirtiyor.*

Tekrar dalışa geçen Canavar, üzerinden uçarken Fırtına'yı tekmeledi. Ürken hayvan, kişneyerek şaha kalktı ve dizginlerini Tom'un elinden kurtardı. Tom sendeleyip dengesini bulmaya çalışırken geçidin onu tekrar içine çekmeye başladığını hissetti.

Karnivora bir kez daha saldırınca Fırtına kenara atladı. Uğursuz bir kırılma sesi duyan Tom, atın toynaklarının altında çatlaklar oluşmaya başladığını gördü.

"Olamaz! Buz kırılacak!" diye bağırdı Elenna.

Fırtına, başını sallayarak durdu. Elenna hemen ata doğru koşmaya başladıysa da Tom, arkadaşını kolundan yakalayıp ona engel oldu.

Elenna, Tom'un elinden kurtulmaya çalışırken, "Yanına gitmen faydasız," dedi kıza. "Fırtına'nın etrafındaki buz, zaten çok inceldi. Eğer sen de gidersen çok daha çabuk kırılır."

Elenna, bunu hiç istemiyor olsa da Tom'un haklı olduğunu biliyordu.

Çırpınmayı bırakıp elini ata doğru uzatarak, “Hadi Fırtına,” dedi. Atı ince buzdan yavaşça kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

Kanatlı sırtlanın çıldırmış gibi daireler çizmesini izleyen Tom’un içi, öfkeyle doldu. Buzdan kulübeden aldıkları zıpkını bir kez daha kavradı ve ağırlığını çabucak tartıp Karnivora’ya fırlattı. Ama Canavara ulaşamayan zıpkın, yere düştü. Vakit kaybetmeyen Tom, çevik bir taklayla Canavarın saldırısından kurtulup zıpkını düştüğü yerden aldı. Canavar hızla döndü ve kanatlarından birini Tom’a doğru savurdu. Ölümcül darbeden eğilerek kurtulmayı başaran Tom, geçidin onu hâlâ içine çekmeye çalıştığını hissediyordu. Ağırlığını ayaklarına vermeye devam etmeliydi.

Canavar, başını Tom'a doğru eğince ağzında parlak kıvılcımlar oluştu. Alev dolu nefesini boşaltmaya başlayınca, kıvılcımlar Tom'un etrafını sardı. Tom, kaşlarının yanmak üzere olduğunu, alevin derisini yaktığını hissedebiliyordu.

Ateşten kaçmak için gerilerken ayağı kaydı ve düşmemek için elindeki zıpkını buza saplamak zorunda kaldı. Buzu kırmamak için tüm gücünü kullanmamıştı. Buzdan dört bir yana dağılan parçaların bir kısmı, ayağının etrafına saçıldı.

Bu sırada Elenna, Fırtına'yı buzun sağlam tarafına çekmeyi başarmıştı. Arkasına dönünce, etrafa saçılan buz parçalarını gördü. Hemen Fırtına'nın yanına eğilip yerdeki oklardan birini aldı. Oku art arda buza saplıyor, uzun ve sivri buz parçaları çıkarıyordu.

Tüm bunlara anlam veremeyen Tom,
“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Zıpkını
kaldırıp fırlatmaya hazırlanıyordu. “Neden
buzu eşeleyip duruyorsun?”

“Bekle de gör,” diyen Elenna, ayağa
fırlayıp uzun parçalardan birini yayına
yerleştirdi.

Karnivora yeniden dalışa geçince Elenna, bunu fırsat bilip yayını kaldırdı. Gözlerini kısarak dikkatle nişan aldı ve Canavar alev püskürtmek için ağzını açınca buzdan okunu serbest bıraktı.

Karnivora'nın ağzına doğru ilerleyen buz parçası, Canavarın sıcak nefesiyle

buluşunca patladı ve yüzlerce ölümcül buz parçası, Canavarın derisine saplanıp gömüldü.

Kafası karışan kanatlı sırtlan, acıyla böğürdü. Kendi kürkünü pençeliyor, havada taklalar atıyordu.

İçi ümitle dolan Tom, “Bu harika bir fikir Elenna!” diye bağırdı. O da hemen eğildi ve zıpkınıyla buza defalarca vurup bir sürü buz parçası çıkardı. Hepsini Elenna’ya gönderiyordu. En sonunda kocaman bir parça çıkardı ve onu bir mızrakmış gibi öfkeli Canavara fırlattı.

Elenna, tam bir keskin nişancıydı. Karnivora’ya kendini toplayacak zaman tanımadan attığı tüm oklar, hedefini buluyordu. Buz parçaları derisine saplandıkça daha da deliren Canavar,

kanatlarını çırparak yükseliyor, geçide yaklaşıyordu.

Ama geçit de giderek güçleniyordu. Tom, yükselmeye başladığını hissediyordu. Başını çevirince yanındaki Elenna'nın da havalandığını gördü. Hemen arkadaşını tuttu ve yavaşça yere indiler.

Aniden acı bir uluma duyuldu. Tom sesin geldiği yöne bakınca Gümüş ile yavru sırtlanların yukarıya doğru süzüldüğünü gördü. Geçidin güçlü çekimi karşısında çaresizce debeleniyorlardı.

Bu Canavarı bir an önce yenmeliyiz!
diye düşündü Tom. *Yoksa hepimizin sonu gelecek.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

DOSTLARLA BULUŞMA

“Gümüş! Hayır!” diyerek öne atılan Tom, dizlerinin üstünde kayarak kurdu kuyruğundan yakaladı. Hâlâ yükselmekte olan kurdu Fırtına'ya kadar sürükledi ve atın dizginlerini kurdun bileğine bağlayıp hayvanın geçide yükselmesini önledi. Kurt, huzursuzca çırpınıyordu.

“Merak etme oğlum,” dedi Tom.

“Burada güvendesin ve uzun süre bağlı

kalmayacaksın.” İçinden, *umarım yalancı çıkmam*, diye ekledi.

Bu sırada yavru sırtlanlar yükselmeye devam ediyor, çaresizce etrafa ateş yağıdırıyorlardı. Heyecandan birbirlerini pençeleyip ısırmağa başlamışlardı. Tom’un içi, bu manzarayı seyretmeye elvermiyordu.

Yanındaki Elenna, “Zavallı şeyler,” diye mırıldandı. “Çok korkuyorlar.” Yavru sırtlanlar, en sonunda geçide ulaşmış yok oldular. Yavrularının gözden kaybolduğunu gören Karnivora, Tom’la dövüşmeyi bırakmış endişeyle uludu. Sonra geri döndü ve çevresine öfkeli bakışlar atarak hırlamaya başladı. Canavar intikam istiyordu ve etrafında Tom ile Elenna’dan başka kimse yoktu.

“Bu işi bitirmek zorundayız,” dedi Tom.

Elenna, yayına bir buz parçası daha yerleştirirken, "Biliyorum," dedi ve Karnivora'nın sol kanadına nişan aldı. Kanadı tam ortasından vurunca, Canavar acıyla uludu. Berbat kokan nefesi, Tom'un midesini ağzına getirmişti.

Kontrolünü kaybeden Karnivora, debelenerek yere düştü. Bu sırada Tom, mızrağından destek alarak ileri atılmıştı. Yol boyunca kayıp Canavarın yanına geldi ve tek hamlede göğsüne sıçrayarak mızrağını boynuna dayadı. Karnivora, merhamet dileyen bakışlarını Tom'a dikmişti.

Canavarın onu anlayamayacağını bilse de, "Seni şu anda öldürebilirim," dedi Tom.

Ama geçit, onları tüm gücüyle içine çekmeye devam ediyordu. Tom aşağı

atlayınca Karnivora hızlanarak yükselmeye başladı ve bulutları hızla yarıp gökteki çirkin yarığa ulaştı. Yarık, canavarı yuttu ve hızla kapanıp yok oldu.

Sevinçle, “Onu yendik!” diye bağırdı Elenna. “Umarım evine dönüp yavrularına kavuşmuştur.”

“Geçit de onunla beraber kayboldu neyse ki,” diyen Tom, rahat bir nefes aldı.

Yere yeniden sağlam basabilmek, harika bir histi. "Sonuncuyu da yendiğimize göre, artık hiçbir Canavar, Tavana'ya zarar veremeyecek." Sonra durdu ve *öyleyse neden mutlu değilim*, diye sordu kendine.

Aniden etraflarını bir sis bulutu sarmaya başladı. Sis dağıldığında, kendilerini bir ormanın girişinde buldular. Ağaçların arasından Malvel'in kalesinin bulunduğu şehri görebiliyorlardı. En yüksek kulenin tepesinde, kötü büyücünün kara bayrağı dalgalanıyordu hâlâ.

Sevinçle "Donmuş Topraklarda değiliz artık!" diye bağırarak Elenna, üzerindeki paltoyu hemen çıkarıp yakındaki bir ağacın dalına astı.

Tom'u da aniden sıcak basmıştı. Donmuş Toprakların korkunç soğuşundan sonra, burası ona çok sıcak geliyordu. O da paltosunu çıkarıp Elenna'nınkinin yanına astı.

Fırtına ve Gümüş, koşarak yanlarına geldiler. Hayvan dostlarının ikisi de çok sağlıklı görünüyordu. Tom, yanıklarının da sihirli bir şekilde iyileştiğini fark etti.

Kurdun gri kürkünü okşayan Elenna, "Peki, buraya nasıl geldik?" diye sordu.

Tom, tam ona yanıt verecekti ki aniden karşılarında Oradu belirdi. Tom, bunun hayali bir görüntü olmadığını, Oradu'nun kanlı canlı karşılarında olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

İyi kalpli büyücü elbisesini giymiş, şapkasını takmıştı. Omzunda görkemli

şahini, yanında kazanı vardı. Bir elinde
asasını, diğer elinde ise mistik sembollerle
süslü, deri kaplı büyü kitabını tutuyordu.

“Malvel’in benden aldığı son şey, büyü
kitabımdı,” diye söze başladı Oradu.

“Büyüm, artık eskisi kadar kuvvetli. Ve
bunların hepsi, sizin sayenizde oldu. Tom
ve Elenna... Size teşekkürlerimi sunuyorum
onurlu savaşçılar.”

Oradu’ya bakan Tom, büyücüden dalga
dalga enerji yayıldığını hissedebiliyordu.

“Güçlerine kavuştuğuna göre Malvel’le
savaşıp Tavania’ya barış getirebiliriz!” dedi
heyecanla.

“Hiç vakit kaybetmeden yapmamız
gereken bir şey daha var,” dedi Oradu.

“Sizi ormana Tavania’nın kahramanlarıyla
buluşturmak için getirdim. Şehri Tavania

halkı için geri alacağız. Şimdi beni takip edin. Ama dikkatli olun; Malvel'in adamları her yerde olabilir.”

Büyücü, ormanın derinliklerine doğru yol göstermeye başladı. Çok geçmeden Tom, ilerideki ağaçların arasından sesler geldiğini duydu. Çalılar hışırdıyor, dallar çıtırdıyordu. Tom, bu seslerin Malvel'in askerlerine ait olduğunu düşününce ürperdi.

Tom ve Elenna'nın etrafı, birkaç saniye içinde silahlı erkek ve kadınlarla çevrilmişti. Fakat bunlar Malvel'in kara zırhlı, korkunç askerleri değildi. Üzerlerinde çelik zırhlı üniformalar yerine deri yelekler vardı. Silahları ise kılıç ve yayların yanı sıra orak ve zıpkınlardan oluşuyordu.

Kalabalığa göz gezdiren Tom, Kral Henri'nin de onların arasında olduğunu

fark etti. Elinde kabzası yakuttan bir kılıç tutuyordu. Bakışlarını Tom'dan kaçırın kral, tahtını ve krallığını kaybettiği için utanıyor gibiydi.

“İşte Freya'nın asiler ordusu,” diye takdim etti Oradu.

Askerler hemen Tom ve Elenna'nın başına üşüşüp ellerini sıkmaya, onları selamlamaya başladılar.

“Tekrar hoş geldiniz!”

“Son Canavarı da gerçekten yendiniz ha?”

Adamlardan biri, parlayan gözleriyle gökyüzüne bakıyordu. “Şuna baksanıza!” diye bağırdı. “Tek bir geçit bile yok!”

“Tavania, size koca bir teşekkür borçlu!”

Onları sevinçle karşılayan kalabalığın arasında güçlkle ilerleyen Tom, tanıdık bir

yüzle karşılaştı. “Elenna, bak burada kim var,” dedi. “Jude!”

Arkadaşına el sallayan Elenna, “Bizi gördüğüne sevinmiş benziyor,” dedi.

Savaşçılar gülümsüyor olsalar da, gözlerindeki kararlı ifadeyi görebiliyordu Tom. Hepsi, Tavanja'nın özgürlüğü için savaşmaya hazırdı.

“Tom! Tom!”

Tom, arkasına dönünce annesi Freya'nın kalabalığı yararak ona doğru geldiğini gördü. Zırhı, her zamanki gibi göz alıcıydı.

Oğluna sımsıkı sarılan Freya, “Sizi tekrar görmek çok güzel,” dedi. Tom'un kalbi, annesine tekrar kavuşmanın mutluluğuyla yerinden fırlayacak gibiydi. “Seni de,” diye yanıtladı. “Burada her şey yolunda mı?”

Freya, parlayan gözleriyle oğluna baktı. “Yolunda olmak ne kelime, sizi beklerken hiç boş durmadık. Bakalım Dalaton’u görünce tanıyabilecek misiniz?”

“Sanırım tanırız,” dedi Tom gülerek. “Beşinci Canavarı kurtardığımızda Oradu, bize bir görüntü göstermişti. Tavana’nın artık yeni bir Canavar Ustası var!”

Cümlesini bitirir bitirmez, ağaçların arasından uzun boylu bir adam çıktı. Diğer askerler, çekilip ona yol verdiler. Dalaton, parlak bir zırh giymişti ve onu gerçek bir savaşçı gibi gururla taşıyordu.

“Annen sayesinde kaderimde çizilmiş olan yola kavuştum,” dedi.

Dalaton’un o eğri, kambur duruşu gitmiş, yerine güçlü kuvvetli, dimdik bir adam gelmişti.

Dalaton’un işaretiyle iki asker öne çıktı. Birinin elinde Tom’un kılıç ve kalkanı, diğerinde ise Elenna’nın yayı ve okları duruyordu. Silahları sahiplerine sunarken eğilip selam durdular.

“Silahlarınızı saklamak, saray muhafızı olarak son görevimdi,” diye açıkladı Dalaton.

“Çok teşekkürler!” dedi Tom heyecanla.

Kılıcının kabzasını tutup kalkanını koluna geçirince tüm vücudunun güvenle dolduğunu hissetti. Ok kılıfını omzuna asıp yayını deneyen Elenna'nın da gözleri parlıyordu.

“Kaleye saldırmak için binlerce asiyi bir araya getirdik,” diye devam etti Freya.
“Malvel'den saklanmak için ormanlardaki

mağaraları kullandık. Ama ordusu, hâlâ bizimkinden daha büyük. Üstüne üstlük daha kuvvetli silahlara ve koca bir kaleye sahipler.”

Tom, annesinin yanına gelerek askerlere doğru döndü. Sonra, gözlerini onu heyecanla izleyen ordudan ayırmadan kılıcını kaldırıp, “Ama adalet ve onur da bizim tarafımızda!” diye bağırdı. “Son savaşımızı da kazanacağız!”

ALTINCI BÖLÜM KALEYE SALDIRI

Freya, orduyu iki bölüğe ayırmıştı; birine kendisi, diğerine Dalaton komuta edecekti. Tom, annesinin koca orduyu sakın ama etkili bir şekilde yönetmesini hayranlıkla izliyordu.

Freya, Tom'un yanındaki kıza dönerek, "Elenna," diye söze girdi. "Biz saldırırken askerlerimizi koruyacak ilk okçu birliğine senin liderlik etmeni istiyorum."

Hayrete düşen Elenna'nın gözleri iri iri açılmıştı. "Ama... Ama ben bunu yapamam!" dedi. "Yeterince iyi değilim!"

"Tabii ki öylesin!" diye araya girdi Tom. "Bu iş için senden daha uygun birini düşünemiyorum."

"Tom haklı," dedi Freya. "Eğer öyle olmasaydın seni seçmezdim."

Elenna, utanarak gülümsedi. Freya, ona okçuların nerede duracağını gösterdi. Tom, annesiyle Oradu'nun yanındayken Dalaton, bir ağaç kütüğünün üzerine çıkıp asiler ordusuna döndü.

Kılıcını kaldırıp, "Bir krallık, kral değil, halkı tarafından var edilir!" diye başladı söze. "Tavania uzun zamandır kötü bir kralın gölgesinde, kör bir karanlıkla

yönetiliyordu! Ama biz... Hepimiz! Yani Tavana'nın iyi halkı, ışığı geri getireceğiz!"

Gururlu bakışlarını askerlerin üzerinde gezdirdi. "Bugün burada çiftçiler yok, köylüler yok, hatta savaşçılar da yok!" diye devam etti. "Bugün burada sadece krallar var! Ordudaki herkes, her birimiz Tavana'nın kralıyız. Şimdi gidip krallığımızı geri alma zamanı!"

Konuşmanın bitmesiyle tüm ordu coşkuyla haykırdı. Askerler hep bir ağızdan zafer naraları atarken kılıçlarıyla kalkanlarına vuruyorlardı. Fırtına'nın sırtına atlayıp onlara katılan Tom da Dalaton'un kaleye saldırı emri vermesini bekliyordu.

Tavana'nın yeni kahramanı, kütükten aşağı atlayıp Tom'un yanına gelerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

“Mücadeleden hiçbir zaman kaçmadım,” dedi Tom. Sesinin olabildiğince güçlü ve kararlı çıkmasına çalışmıştı. “Tavania halkıyla beraber çarpışmaktan gurur duyacağım.”

Dalaton’un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Biz de seni aramızda görmekten gurur duyuyoruz Tom.”

Tavania’nın Canavar Ustası, atına atladı ve uzun bacaklı, gümüş renkli hayvanı ordusunun önüne doğru sürdü. Malvel’in kalesini gören vadiye kadar, ağaçların arasından ilerlediler.

Tom, gözlerini kulenin tepesinde dalgalanan kara bayraktan ayırmadan, “Peki, sen hazır mısın Malvel?” diye mırıldandı. “Karanlık hükümdarlığın, bugün sona eriyor!”

Dalaton, arkasına dönüp askerlerine son bir kez bakarak, “Kalbimiz göğsümüzde atmaya devam ettikçe, aydınlık, ruhlarımızdan eksik olmayacak!” diye bağırdı. “Kullanın onu! Ve kötü karanlığı yerin bin kat dibine gömün!”

Sonra tekrar kaleye doğru dönüp atını dörtnala sürmeye başladı. Güneş ışığı, kaldırdığı kılıcına vurup eşsiz bir pırıltıyla etrafa yayıldı. “Tavania için!”

Asiler ordusu da “Tavania için!” diye bağıarak dörtnala vadiden aşağı inmeye başladı. Toynaklar, vadiye binlerce yıldırım düşüyormuş gibi gümbürdüyordu.

Tom, Fırtına’yı mahmuzlayıp diğer askerlerle birlikte Dalaton’u takip etti. Rüzgâr, saçlarını dalgalandırırken, “Tavania için!” dedi askerlerle beraber. “Tavania için!”

YEDİNCİ BÖLÜM

BEKLENMEDİK YARDIM

“Tavana için! Tavana için!”

Öndeki atlar toynaklarıyla şehrin kapılarını kırdı. Askerler, sokaklardan kalenin duvarlarına doğru dörtnala ilerlerken, neye uğradığını anlayamayan şehir halkı, korkuyla bağıyordu. Yaşadığı coşku, içindeki korkuya üstün gelen Tom, kalkanındaki Tagus’un at nalını kullanarak daha da hızlandı.

Silahlarım kavuşmak öyle güzel ki!
diyordu içinden.

Fırtına'yı Dalaton'un ordusunun önüne kadar süren Tom, kalenin kapısına yöneldi. Plana göre, Freya'nın ordusu da kaleye arkadan saldıracaktı. Şehrin son vatandaşı da evine girip kapısını sıkıca kapatınca şehirde toynak seslerinden başka bir şey duyulmaz oldu.

Ordu kaleye ulaştığında Tom, duvarların içinden gelen korku dolu bağırışları duyabiliyordu. Fakat yine de karşılına tek bir asker bile çıkmamıştı. Elenna'nın yönettiği okçu birliğinin gönderdiği ok yağmuru, Tom ve diğer askerlerin başlarının üzerinden geçip duvarın arkasına düşüyordu.

“Koçbaşını getirin!” diye bağırdı Dalaton.

Dalaton’un askerlerinden birkaçı, demir uçlu dev ağaç kütüğünü getirdiler. Askerler koçbaşının iki yanına geçtiler ve demir kütüğü tekrar tekrar kapıya vurmaya başladılar.

“Devam edin,” diye emretti Dalaton.

“Kapı fazla dayanmaz.”

Kapı, her darbeye zangırdıyor ama yine de kırılmıyordu.

O sırada Oradu’nun, “Geri çekilin!” diye bağırdığı duyuldu. Oluşan sisin içinden çıkan Oradu, Tom ve Dalaton’un yanından geçip kapının önünde durdu.

Bacaklarını açıp kollarını öne doğru uzattı. Tom’un daha önce hiç duymadığı bir dilde haykırınca ellerinden çıkan kıpkırmızı

alev topu, kapıya çarpıp patladı. Patlamanın etkisiyle binlerce parçaya ayrılan kapıdan her tarafa kıymıklar saçıldı. Tom ve Tavana askerleri, kalkanlarını kaldırıp parçalardan korundular.

Tom, kalkanın ardından büyücüyü hayranlıkla izliyordu. Kapı parçalanınca, Malvel'in askerleri de çil yavrusu gibi dağılmıştı. Artık kaleye giden yolda hiçbir engel kalmamıştı.

İşte bunun için Oradu'ya güçlerini geri vermeye uğraştık. Son savaşımızı onsuz kazanamayız! diye düşündü Tom.

O sırada Dalaton liderliğindeki ordu, hızla kaleye girdi.

Artık çatışma vakti gelmişti. Malvel'in koca ordusu, kılıçlarını kaldırıp öfkeli naralar atarak üzerlerine koşuyordu.

Tom, Malvel'in askerlerinden biriyle dövüşmeye başlayan Dalaton'u yakından takip ediyordu. Daha rahat dövüşebilmek için Fırtına'nın sırtından atlar atlamaz saldırıya uğradı. Kılıcını savuran askerin

saldırısını kalkarıyla savuşturdu ve hemen karşı saldırıya geçti. Zorlu kılıç dövüşünün sonunda, kılıçlarının kabzaları birbirine dayanmıştı. Tom, kollarının titremeye başladığını hissediyordu. Kemerine takılı olan ve ona daha iyi dövüş yetenekleri veren mücevherin gücüne odaklandı. Gücünü toplayıp kılıcını yana çevirince, adam dengesini kaybedip yere yuvarlandı.

Tom, başını kaldırıp kulelere göz gezdirdi. Pencereleden birinde karanlık bir yüz, onu izliyordu. Yüzün öfkeden allak bullak olduğu, bu mesafeden bile anlaşılıyordu.

Malvel'di bu!

Ama Tom'un kötü büyücüyü düşünecek zamanı yoktu. Malvel'in adamları asileri kalenin avlusundan dışarı sürmeye

uğraşıyordu. Tom, bu kalabalıkta kılıcını savuracak yer bulmakta zorlanıyordu; kılıçlar kılıçlara, kalkanlar kalkanlara çarpıp duruyordu. Öfkeli bağırişlar ve yaralıların çığlıkları arasında savaşılan Tom, kale duvarına kadar ilerlemeyi başardı.

Tavania'yı özgür kılmanın tek yolu bu!
dedi içinden.

Malvel'in ordusu, ilk saldırının şaşkınlığını üzerinden atmayı başarmıştı. Tüm kale, trampet ve çan sesleriyle inliyordu. Kalenin tüm kapılarından avluya akın akın asker geliyordu. Böyle giderse, Dalaton'un ordusu kale kapısına gerilemek zorunda kalacaktı.

Tom, kalabalığın arasından Oradu'ya baktı. İyi büyücü, yukarıda bir yere art arda ateş topları ve yıldırımlar gönderiyordu. Ama yaptığı tüm büyüler, hiç zarar vermeden yarı yolda kayboluyordu. Tom'un kafası bir anlığına karışsa da Oradu'nun nereye nişan aldığını görünce, her şeyi anladı. İyi büyücü, tüm gücüyle Malvel'in bulunduğu kuleye saldırıyordu. Fakat Malvel'in parmak uçlarından çıkan yıldırımlar, havada Oradu'nun büyülerıyla çarpışıp onları yok ediyordu.

Tom tekrar eyere atlayıp Fırtına'nın burnunu çevirdi ve atının üstünde savaşmaya devam eden Dalaton ile omuz omuza verdi. Dalaton, birden zafer dolu bir çığlık attı. Malvel'in ordusunun arkasındaki bir yeri işaret ediyordu. Tom, başını kaldırınca düşmanı arkadan kuşatan Freya'nın ordusunu gördü. Malvel'in adamlarının bir kısmı geri dönmek zorunda kalınca, Dalaton'un ordusu tekrar ilerlemeye başladı.

Tom'un içi, umutla dolmuştu. Bir askeri yenip ustalıkla diğerine geçen annesini gördükçe içi gurur ve mutlulukla doluyordu. İki ordunun arasında kalan Malvel'in adamları, paniğe kapılmaya başlamıştı.

Ama sayımız hâlâ çok az, diye düşündü Tom. Düşmanın toparlanmasına izin

verirlerse savaşı kaybedebileceklerini çok iyi biliyordu. *Ama ne yapabiliriz ki?*

Aniden aklına gelen fikirle, “Dalaton!” diye seslendi. “Destek kuvvetleri çağır! Malvel’in askerlerinin karşı koyamayacağı bir ordumuz daha var: Canavarlar! Çok geç olmadan onları çağırmalısın!”

Tom, Dalaton’un yüzünden ona hak verdiğini okuyabiliyordu. Canavar Ustası Dalaton, kılıcını havaya kaldırıp emretti: “Gelin, Canavarlar! Gelin de krallığınızı kurtarın!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM MALVEL'LE YÜZLEŞME

Zaferle, “İşte geliyorlar!” diye bağırdı Tom.

Tavania'nın Canavarları, avlunun tam ortasında belirmeye başlamışlardı. Yere ilk inen, gökkuşacağı renkli gövdesiyle Ellik oldu. Hızla dev çenesini açıp Malvel'in adamlarının üzerine yıldırımlar yağdırdı. Askerler, korkuyla kaçıyorlardı.

Hemen arkasından, bembeyaz kürküyle Madora ortaya çıktı. Jude'a saldırmak üzere

olan askerlerin üzerine atlayan Canavar, kapkara pençelerini adamlara geçirip onları avlu boyunca sürüklemeye başladı.

Arka ayaklarının üzerinde yükselen Konvol sert kuyruğunu savuruyor, düşman askerlerine korkunç darbeler indiriyordu. Malvel'in adamları telaştan ne yapacaklarını bilemiyor, kaçacak delik arıyorlardı.

Krestor ve Karnivora, omuz omuza dış duvardan içeri girdiler. Krestor uzun boynuyla Malvel'in askerlerine vurup hepsini dört bir yana saçtı. Hellion ise gözlerinden alevler saçarak kale duvarına doğru ilerlemeye başladı. Krestor ve Karnivora da onun peşine takıldılar.

Duvara gelince Krestor'un fışkırttığı asit, Karnivora'nın üflediği kıvılcım bulutuyla birleşti ve Hellion'un tam tepesinde bir ateş

topu oluşturdu. Hellion, kendi güçlerini de bu ateş topuna ekleyip onu doğruca kalenin duvarına gönderdi.

Tom, bu takım çalışmasını hayranlıkla izlerken, birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Arkasına dönünce, Dalaton'la karşılaştı.

“Tom,” dedi yeni Canavar Ustası. “Kaleye girip Malvel'in peşinden gitmelisin. Eğer kötü büyücü yenilirse, askerleri de teslim olacak. Böylece Tavania, adalet ve barışın ışığına tekrar kavuşacak.”

Dalaton'un bu görev için onu seçmesinden gurur duyan Tom, başıyla onayladı. “Savaş nasıl biterse bitsin, seninle omuz omuza çarpışmanın benim için bir onur olduğunu bilmelisin,” dedi.

Gülümseyerek, “O onur bana ait,” diye yanıtladı Dalaton. “şimdi git hadi!”

Fırtına'yı mahmuzlayan Tom, atını avludaki kargaşanın arasından geçirip kalenin duvarına yöneldi. Karşılıklarına iki düşman askeri çıksa da Fırtına'nın gücü ve Tom'un kılıç kullanma yeteneği karşısında direnemediler.

Fırtına, yıkık duvarların arasından tedbirli adımlarla ilerlerken Tom, birinin bacaklarını yakaladığını hissetti. Tam arkasına dönüp kılıcını savuracaktı ki onun Elenna olduğunu gördü. Elenna, gülümseyip arkadaşının arkasına tırmandı. Gümüş de peşlerinden geliyordu.

“İçimden bir ses, bunun Malvel'le son karşılaşmamız olacağını söylüyor,” dedi Elenna. “O yüzden bunu hayatta kaçırmam!”

Arkadaşının desteğini alan Tom'un içi, huzurla doldu. Eğer krallık gibi kale de

Avantia'dakine benziyorsa taht odası, ilerideki dar merdivenlerin sonunda olmalıydı. Fırtına, döne döne yükselen merdivenleri dikkatle tırmanırken Tom, "Annemi gördün mü?" diye sordu Elenna'ya.

"Merak etme," diye yanıtladı arkadaşı. "Freya, savaşmaya devam ediyordu. Bence Malvel'in ordusunu tek başına bile tepeleyebilir!"

Döner merdivenler, bir koridora çıktı. Tom, karşısında taht odasının kapılarını görebiliyordu. "Hadi oğlum!" diye bağırarak Fırtına'yı kapıya doğru sürdü. Kapının önüne gelince dizginlere asıldı ve at, şaha kalkarak ön toynaklarını kapıya geçirdi. Dev kapının parçalanmasından çıkan korkunç çatırtı, kalenin koridorları boyunca yankılandı.

Tom ve Elenna, Firtına'nın sırtından inip kırık kapıdan geçerek odaya girdiler. Gümüş, onları takip etmeye devam ediyordu. Tom, odada Malvel'le karşılaşacağını tahmin ediyordu. Hatta kendini kötü büyücünün saldırısına hazırlamıştı bile. Fakat bunun yerine

odanın bir köşesinde duran Oradu'yu gördü. Büyücü, gözlerini yere dikmiş, garip bir dilde büyüler mırıldanıyordu.

Büyücünün az ötesindeki duvarda ise yeşil bir geçit vardı. Geçitten kötü bir koku yayılıyordu. Tom, etrafını saran koku yüzünden midesinin bulandığını hissetti.

Büyücüye hırlayarak yaklaşan Gümüş'ün kürkü diken diken olmuştu. Tom, iyice meraklanmıştı. *Onun nesi var?* diye düşündü.

Elenna da Tom'u omzundan tutarak, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Başını kaldıran Oradu, önündeki yeşil geçidi göstererek, "Malvel, sonunun geldiğini biliyordu," dedi. "Bu geçidi kullanarak Avantia'ya kaçmaya çalışıyor. Eğer isterseniz onun peşine düşebilirsiniz.

Malvel'in kara büyüü olmadan askerleri de fazla dayanamayacaktır. Dalaton ve Freya, onları kolayca yenebilir."

Tom, kaşlarını çatarak büyücüye baktı. Annesini burada bırakmayı hiç istemiyordu. Ama Malvel'in peşine hemen düşmezse, baş düşmanının Avantia'ya kaçabileceğini de biliyordu.

Oraya döndüğü zaman krallığa nasıl zarar verecek kim bilir? dedi içinden. Huzursuz bir bakışla Elenna'ya dönüp geçide yaklaştı.

Ama aniden kıpkırmızı bir yıldırım, korkunç bir gürültüyle kulağının dibinden geçti ve Oradu'nun göğsünde patladı. Büyücü cansız bir şekilde yere yığılırken Elenna, haykırarak öne atıldı. Dostları ölmüştü!

DOKUZUNCU BÖLÜM GEÇİDİN İÇİNDE

Tom, olan biteni üzgün gözlerle izlerken, Oradu'nun bedeninden kırmızı bir ışık yükselmeye başladı.

Hayretle, "Neler oluyor?" diye bağırdı Elenna. "Büyüsü bedeninden ayrılıyor sanki?"

Tom, arkasından birinin konuştuğunu duydu. "Evet, büyüsü onu terk ediyor."

Kılıcını kaldırıp arkasına dönünce donakaldı. Taht odasının girişinde, tanıdık

bir yüz vardı. Oradu'ydu bu! Parmaklarının ucundan dumanlar çıkıyordu.

Bir Oradu'dan diğerine bakan Tom, "Neler oluyor?" diye sordu öfkeyle.

Yerdeki cansız beden, parıldayıp şekil değiştirmeye başladı. Üzerindeki elbise kararıyor ve yüzü, zayıflayıp korkutucu bir ifadeye bürünüyordu.

Nefesini tutan Elenna, "Bu Oradu değil, Malvel!" diye bağırdı. "Gümüş onun kim olduğunu anlamıştı, bu yüzden ona hırlıyordu. Akıllı oğlum benim!"

"Malvel, az kalsın bizi kandıracaktı," diyen Tom, kılıcını kınına soktu. "Yanımızda iyi bir büyücünün olması ne güzel."

Ezeli düşmanı Malvel'in büyü gücünü tamamen kaybettiğini düşününce, içi

heyecanla doldu. Kötü büyücü, nihayet iyiliğin merhametine kalmıştı!

Tom, yemyeşil parlayan geçidi işaret ederek, “Peki bu geçit nereye gidiyordu?” diye sordu.

Oradu, ilerleyip geçidi dikkatle inceledi. En sonunda, “Sanırım Gorgonia’ya giden gizemli bir yol bu,” diye yanıtladı.

İçi öfkeyle dolan Tom, “Tabii ya!” diye bağırdı. “Malvel, bizi en güçlü olduğu yere, yani Karanlıklar Diyarı’na çekmek istiyordu.”

“Orada bizimle savaşırken çok eğlenirdi kesin,” diye ekledi Elenna.

Tavania’nın iyi büyücüsü ellerini geçidin üzerinden geçirince yeşil geçit, deniz mavisine dönüştü. Korkunç koku da kaybolup yerini okyanus kokusuna bıraktı.

“İşte!” dedi Oradu memnuniyetle. “Geçit, artık Avantia’ya gidiyor.”

Malvel’in cansız bedeni aniden ayağa fırladı ve Elenna’yı kenara itip geçide doğru koştu.

Tom, çevik bir hareketle Malvel’in üzerine atlayıp kötü büyücüyü yere devirdi.

Dişlerini sıkarak öfkeyle “Çok beklersin!” diye mırıldandı. “Biz olmadan Avantia’ya gidebileceğini mi sanıyorsun?”

Kötü büyücü, “Çek ellerini üzerimden,” diye hırladı.

Elenna da Tom’un yardımına koşup Malvel’in geçide girmesini engellemeye çalıştı. Oradu’nun dizginlerini tuttuğu Fırtına ile Gümüş de peşlerinden geliyordu.

Malvel tekmeler, yumruklar atıyor, hatta onları tırmalamaya çalışıyordu. Büyüsünü

kaybetmiş olsa da hâlâ güçlüydü. Tom ve Elenna, onu zapt etmekte zorlanıyorlardı.

Tom, başını çevirip, “Avantia’ya dönmeliyiz Oradu!” dedi. “Her şey için teşekkür ederiz.”

“Asıl Tavania size teşekkür borçlu,” diye karşılık verdi iyi büyücü.

Malvel direnmeye devam edince, Tom kalkanını büyücünün kafasına indirip onu sersemletmek zorunda kaldı. Sonunda geçide girdiler. Kılıcını Malvel’in boynuna dayayan Tom, “Bir numara yapmaya kalkışma sakın!” diye emretti.

Malvel, “Buna pişman olacaksın çocuk!” dediyse de nihayet dövüşmeyi bırakmıştı. Tom’un kılıcının ucu etine batınca, kötü büyücünün siyah kanı boynundan aşağı doğru süzölmeye başladı. “Rahat durmanı söylemiştim!” dedi Tom.

Malvel’in arkasında kalan geçit kapısının küçölmeye başladığını görebiliyordu. Aniden dışarıdan bağrışmalar ve kılıç sesleri geldi.

Kapıdan bir grup asi askerle beraber giren Freya'nın sırtı, Tom'a dönüktü. Çünkü hemen arkalarından içeri dalan Malvel'in askerleriyle çarpışıyorlardı. Büyük savaş, kalenin içinde de devam etmişti anlaşılın. Tom, Freya'nın kendisini ustaca savunmasını gururla izledi.

Ama geçit, küçüldükçe küçülüyordu. Ve Tom, taht odasını giderek daha az görebiliyordu. Annesiyle arasına mavi bir perde giriyordu sanki.

"Anne!" diye bağırdı. "Çabuk buraya gel! Hâlâ geçitten geçebilirsin!"

Ama Freya, kılıç sesleri ve yaralıların çığlıkları arasında oğlunu duyamıyordu.

Tekrar, "Anne!" diye bağırdı Tom. Sesi gittikçe çatallaşyordu. *Onu daha yeni bulmuşken ikinci kez kaybedemem!* dedi kendi kendine.

Geçit onları uzaklara doğru sürüklemeye başlarken, Tom, Malvel'in intikam dolu kahkahalarını duymazdan geldi. Bakışları, etrafı düşmanlarıyla çevrili olan Freya'ya kilitlenmişti. "Çok geç olmadan bizimle gelmelisin!" diye yalvardı.

Birden Malvel'in askerlerinden biri, savaşmayı bırakıp geçide doğru koşmaya başladı. Bir yandan da, "Kralımı kurtaracağım!" diye bağıyordu.

Geçidin içinde sürüklenen Tom, korkuya kapıldı. Çünkü asker içeri atlamayı başarırca Malvel'i bırakıp onunla savaşamazlardı. Zaten savaşacak güçlerinin kaldığından da emin değildi.

Ama o ne yapacağına karar veremedi. Gümüş öne atıldı ve geçidin küçülen ağzından dışarı fırlayıp dişlerini askerinin

koluna geçirdi. Üzerine çullanan kurdun gücüne karşı koyamayan adam, dengesini kaybedip Gümüş'le beraber taht odasının diğer ucuna yuvarlandı.

“Olamaz!” diye bağırdı Elenna.

Geçidin girişi bir iğne başı kadar ufaldı ve tamamen kapandı. Gümüş, Tavania'da mahsur kalmıştı!

ONUNCU BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

Geçidin içi, tıpkı bir gökkuşağına benziyordu. Tom, bu renk cümbüşünde süzülürken, kendisini bir tüy kadar hafif hissediyordu. Fırtına'nın endişeyle kişnediğini ve Malvel'in öfkeyle tısladığını duydu.

Tünelin ucuna yaklaşırken Elenna, Tom'un hemen yanındaydı. Çok geçmeden geçidin diğer ucunda Kral Hugo'nun

sarayını gördüler. Malvel'i kolundan sürüklemeye devam ederek geçitten çıktıklarında sarayın avlusuna inmişlerdi. Nerede olduğunu anlayan kötü büyücü, öfkeyle hırıldadı.

Kral Hugo ve Büyücü Aduro, tam karşılarındaydı. Geçidi gören iyi büyücü ellerini açmış, büyü yapmaya hazırlanıyordu. Tom ve Elenna'yı görünce, yüzlerindeki kaygının yerini tarif edilmez bir mutluluk aldı.

Büyücü ellerini indirip hayretle, "Gerçekten sizsiniz!" dedi. "Geçit Avantia'ya kötülük getirecek diye korkmuştum."

"Getirdi zaten," dedi Tom sırtarak. Malvel'i Kral Hugo'nun ayaklarının önüne attı. "Ama eskisi kadar kötü değil artık. Tüm büyü gücünü kaybetti."

Kral ve Aduro, kötü büyücüye iğrenerek ama bir o kadar da hayretle baktılar. Malvel kibirle, “Zavallılar!” diye çıkıştı. “Sizden intikamımı alacağım!”

Kötü büyücünün boş tehditlerini duymazdan gelen Tom, “Malvel hem Avantia’ya hem de Tavana’ya karşı işlediği suçların hesabını verecek,” dedi krala.

Kral Hugo başıyla onaylarken, Aduro da bir büyü mırıldanmaya başlamıştı. Yavaşça karanlık, küçük bir gölgeye dönüşen Malvel, aniden yok oldu.

“Onu sarayın zindanına kilitledim,” dedi Aduro.

“Tom! Tom!”

Arkasına dönen Tom, babasının avlu boyunca koşarak ona doğru geldiğini gördü.

Oğlunu omuzlarından tutan Taladon, heyecanla, “Seni gördüğüme öyle sevindim ki!” diye bağırdı. Gözlerinden mutluluk ve rahatlama okunuyordu. “Biz Kayonya’dan ayrıldıktan sonra seni kaybettim. Nerede olduğunuzu Aduro bile bulamadı.”

Kral Hugo, ciddiyetle başını salladı. “Errinel’deki amcanla yengene bir daha dönmeyebileceğinizi bile söylemiştik.

Şimdi onlara hemen iyi haberi iletceğim. Elenna'yla başınıza bir şey gelmediğini öğrenince çok...”

Aniden sustu ve kaşlarını çatarak, “Ama hepiniz burada değilsiniz,” diye devam etti. “Freya, Mark ve Gümüş’e ne oldu?”

Tom, yutkundu. Kötü haberleri nasıl vereceğini bilemiyordu. Sesi titreyerek, “Mark, Malvel’in büyüyle can verdi,” dedi krala. “Freya ve Gümüş ise geçide yetişemediler ve hâlâ Tavania’dalar.”

Tom bunları söylerken Elenna, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Tom kolunu arkadaşının omzuna attı. Bunun yeterli olmadığını biliyordu ama elinden daha fazlası gelmiyordu.

Taladon, üzüntüyle başını eğdi. Ama hemen kendini topladı ve başını kaldırıp

Tom'a baktı. Kararlı bir sesle, "Gümüş, Freya'nın sahip olabileceği en iyi dost ve en sadık koruma," dedi. "*Eminim ki bir gün hepimiz tekrar bir araya geleceğiz. Ama o zamana kadar güçlü olmalıyız.*"

"Hadi," dedi Kral Hugo. "Benimle saraya gelin. Hepinizin iyice dinlenmeye ihtiyacı var."

Kralı avlu boyunca takip edip saraya girdiklerinde Tom, Elenna'ya baktı. Kızın gözleri yaşlarla doluydu.

"Taladon haklı," diye fısıldadı Tom. "Gümüş, annemin yanında güvende. Onları tekrar göreceğimizden eminim."

"Ama onu orada öylece bırakıp unutamam!" diye karşı çıktı Elenna. Aniden durdu ve Tom'u omuzlarından yakalayıp kendine doğru çevirdi. "Ne yapacağız Tom?"

“Gümüş’ü geri getireceğiz. Ve tabii Freya’yı da. Unutma, ben de Tavanaia’da annemi bıraktım. Birbirimize tekrar kavuşmamız için elimden geleni yapacağım.”

“Peki, ne zaman?” diye üsteledi Elenna.
“Bir daha ne zaman bir araya geleceğiz?”

“Tom? Elenna?” diye seslendi Kral Hugo. O ve Aduro, taştan koridorun diğer ucundan ikisini izliyorlardı.

Elenna’yla beraber Avantia kralını takip ederlerken, “Yakında,” diye arkadaşına söz verdi Tom. “Seni hiç yüzüstü bıraktım mı?”

Ama içinden bir ses Tom’a, Malvel’in oyunlarının henüz bitmediğini söylüyordu.

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KORSAN KRAL** ile
devam ediyor.

Karşınızda
SU YILANI BALIŞK

Freya ile Gümüş, Tavania'da mahsur kaldılar. Tom, onları kurtarabilmek için sihirli Varoluş Ağacı'nı bulmak zorunda.

GİRİŞ

Leo, güneşin sırtını sıvazladığını hissedebiliyordu. Kürekleri bırakan yaşlı balıkçı ayağa kalktı ve küçük teknesi suya batıp çıkarken başını doğuya çevirdi. Avantia kıyılarına yaklaşıp yaklaşmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat ufuk çizgisi, göz alabildiğine uzanıyordu.

Kaşlarını çatarak, “Kıyından hiç bu kadar uzaklaşmamıştım,” diye mırıldandı.

Tekrar batıya döndüğünde güneşten korunmak için kaşlarını çattı. Hava sıcacık ve tüylerini diken diken edecek kadar durgundu. Direkten sarkan yelkeni, hiç hareket etmiyordu. Eğer rüzgâr biraz daha gecikirse, tüm gece akıntıyla sürüklenmek zorunda kalacaktı.

Ama Leo'nun en büyük sorunu bu değildi. Su matarasını çıkardı ve dibindeki son birkaç damlayı içti.

Teknenin önündeki boş balık sepeti, onunla alay ediyordu âdeta.

“Bütün gün avlanmaya çalıştım ama doğru düzgün balık yakalayamadım!” diye söylendi.

Yıllardır balık kaynayan bu sular, son birkaç gündür bomboştu.

Balıklar bir şeyden saklanıyor sanki, diye düşünürken korkuyla ürperdi.

Sonra yeniden oturdu ve nasırlı elleriyle kürek çekmeye hazırlandı. Gün batana kadar dönmezse, yeğeni Elenna meraklanmaya başlardı.

Zavallı Elenna, dedi içinden. Kürek çekmeye başlamıştı. *Onun gibi bir kız eve tıklıp kalmamalı. Tom’la maceralarından döndüğünden beri, yayıyla okları yatak odasının duvarında asılı duruyor.*

Tekne, aniden *foşşş!* diye gövdesine çarpan dalgayla az kalsın alabora oluyordu. Yerinden

fırlayan Leo, hemen başını çevirip “Bir gemi!” dedi heyecanla.

Dev bir gemi, denizin karanlık sularının üzerinde, havada süzülürcesine ilerliyordu. Cüssesine yaraşır üç yelken direği vardı. Kocaman direklerden ortadaki, diğerlerinden daha az yontulmuştu ve eğri bir ağaç gövdesine benziyordu. Ama en garip olan tarafı, kan kırmızısı yelkenleriydi. Yelkenleri rüzgârla kabarmış olan gemi, son sürat ilerliyordu. Leo’nun kafası karışmıştı. *Ama hiç rüzgâr yok ki?* diye düşündü.

Orta direkte tek bir bayrak dalgalanıyordu ve rengi siyahtı. Üzerinde de bir pençe resmi vardı. *Bu acaba bir tür savaş gemisi mi?* dedi Leo kendi kendine. Ama bu gemi, Kral Hugo’nun donanmasındaki savaş gemilerinin hiçbirine benzemiyordu.

Leo, kollarını deli gibi sallayıp bağırmaya başladı. “Buraya bakın! Hey! Lütfen yardım edin bana!”

Diğer gemi hâlâ uzakta olsa da Leo'nun teknesi, aniden sarsıldı. Dengesini kaybeden Leo, dizlerinin üstüne düşünce acıyla haykırdı. Suya düşmemek için balıkçı teknesinin yanına yapışmıştı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Çünkü dalgalar onu yere devirecek kadar güçlü değildi.

Gözlerini suya dikti. Aşağıda bir şey vardı!

Kocaman, kara bir gölge, teknesinin altında dolanıyordu. Öylesine büyüktü ki Leo'nun gördüğü en büyük köpek balığı bile yanında ufacık kalırdı.

Yaratık yüzeye çıkarken Leo, hemen teknenin diğer yanına koştu ve boğazında düğümlenen çığlığı güçlkle bastırdı. Canavarın bir yılanın-kine benzeyen gövdesinin iki yanında üçer adet dev yüzgeç vardı. Kaslı yaratık parıldayarak sudan fırladığında gümüş renkli pullarından yansıyan gün ışığı, Leo'nun gözünü aldı.

Suyun üzerinde yükselen Canavar, bakışlarını Leo'ya çevirdi. Yılanın her yerinden boynuzlar çıkan kafası, neredeyse Leo'nun teknesi kadar büyüktü. Yaratık, sarı gözlerini kısınca birer çizgi kadar kaldılar. Canavar yükselmeye devam ediyor, güneşi bile kapatıyordu. Aniden tıslayarak ok gibi Leo'nun teknesine atıldı.

Canavar gövdesine çarpınca, tekne, kullakları sağır edecek kadar şiddetli bir çatırtıyla ikiye bölündü. Neyse ki son anda suya atlayan Leo, ölümden kurtulmuştu. Başını kaldırıncaya teknedeki kalanların suyun dibine inmekte olduğunu gördü. Heyecandan nefesi kesildi. Kalıntılar dibe çöküp su durulunca, karşılaştığı manzarayla yüreği ağzına geldi. Dev Canavar ölümcül dişlerle dolu ağzını açmış, suyu yararak hızla üzerine doğru geliyordu.

